

Но другия брягъ, и всичко ти що минашъ,
тамъ да намеришъ, е презаръ . . ."

Я Заратустра, спазвай по брегове,
и вечи въ лодката, полеха
изъривъ погледъ. Бледните уста
му оари усмивка лека.

И тъй на своето синко рече той:
„На тоя брягъ си ти честна —
и остана на него. Който знай
де и защо върве, не лъже

той синката си — поситъ шо върви
по стъпките на господаря.
Преди менъ се днесъ ширещата, врата
на бъдещите дни разтвара.

И тамъ отивамъ азъ, на другия брягъ,
и радостенъ отивамъ азъ —
на бурното море на моя духъ
по безпокойните таласи.

Тамъ чакатъ не ония, като менъ
шо времето си побезни,
и си живота съ своя светлина
къмъ нови цели осветили.

И като Цезарь, своя горъхъ триумфъ
кого отива да празнува,
азъ малко ще да знамъ какво следъ менъ
konto тичать ги върнува.

Не азъ следъ тамъ, а довъръ мене те,
вървешъ изъдето азъ ги вода . . .
И почвата е твърда само тамъ,
азъ дотъ съ твърди стъпки ходя.

И дни си дните само, моя духъ
въ konto своя смисълъ азъване —